

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Deo, Angelis Et Actibus Humanis

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Quæstio III. De Dei Vnitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82949](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82949)

QUÆSTIO III.

De DEI Unitate.

SUPPONIMUS, posse demonstrari Dei Unitatem, sed multæ Demonstrationes non con-
vincunt plenè: Nam quod dicit Mart. d. 6.
n. 41. nullam necessitatem, & nullam probabili-
tatem esse multiplicandi Deos. Id non con-
vincit: Quia ly nulla est necessitas, non est ter-
minus demonstrativus, dicique posset, esse
necessitatem ex ratione digni: Quia scilicet
sine necessitate non est nobilissimis Entibus de-
neganda Existentia, Entique summè colendo
non esse faciendam injuriam, deiciendo plura-
litatem Deitatis à statu Existentiæ; cum non
implicet.

URGERI solet pro Unitate Dei hoc.
Quia illi Dii, vel forent numero, vel specie di-
stincti: Si numero, non esset ratio, cur non es-
sent plures, & plures, adeoque infiniti. Si au-
tem specie: Ergo non essent æquales, nec unus
contineberet perfectionem alius.

Sed neque hoc argumentum convincit:
Quia posset dici, illos Deos fore specie distin-
ctos, nec inde sequetur fore inæquales: Quia
non est de ratione speciei ut sit, dicere inæqua-
litatem: Immo specie distinguuntur in Divinis
Relationes, & tamen sunt æqualis imperfectio-
nis: Ex alia parte potest salvari æqualitas in illis
Deitatibus accepto exemplo ex mysterio Tri-
nitatis: Quia v. g. tres personæ non sunt plus di-
gnae, quam una; & tres intensivè non sunt di-
gniores, quam unus, ex eo; Quia tres personæ
habent sibi identificatam eandem Deitatem,
que est radix totius dignificationis; Ita etiam
illæ Deitates essent æquales: Quia continebant
Deitatem, licet modo continendi specie di-
stincto. Fortè adhuc expeditius dicerent
Polytheistæ, illos Deos solo numero distin-
guendos, multiplicationemque illorum oriri,
ex duplici immanenti operatione, nempe di-
visione & spiratione; Ita ut villarum, & perso-
narum, & naturarum producantur; Et sicut non sequi-
tur multiplicatio personarum in infinitum, ita
nec sequetur multiplicatio naturarum in infinitum.
Quid si adhuc dicerent, esse illos Deos
tres talis naturæ, ut nullus illorum intelligere
posset, quin reliqui intelligant, nihil vellet,
quin alii velint, esseque excepto numero, ean-
dem illorum cogitationem, potentiam, voli-
tationem.

URGENT alii Argumentum S. Thomæ;
Quamvis illud, unde Sortes est homo, multis
communicari possit, nihilominus id unde est hic
homo, non potest communicari, nisi uni tan-
tum; & si per id esset homo, per quod esset hic
homo, fieri non possunt esse plures Sortes;
ita non possunt esse plures homines; Ergo ne-
que ratio Deitatis potest communicari plu-

ribus. Conf. probatur. Ideò ratio hujus non
potest communicari alteri homini: Quia ratio
hujus hominis est id, unde aliquid singulare, est
hoc aliquid; Sed ratio etiam Deitatis est id, un-
de Deus est singularis: Quia Deus ipse est sua
natura, & hæcceitas, ergo secundum idem est
Deus, & hic Deus.

RESPONDETUR. Mentem S. Doctoris
non satis patere: Dicent enim Pluritheistæ,
quod sicut datur ratio communis hominis, & ra-
tio hujus Sortis pluribus non communicabilis;
sic etiam dari rationem communem Deitatis, &
rationem singularem, secundum quam hic Deus
non potest dividi in alios Deos. Quod si assu-
matur ipsam rationem Deitatis secundum se
spectatam esse immultiplicabilem, sicut ratio
Sortis est immultiplicabilis: Hoc ipsum est,
quod probandum esset. Dicent ulterius, ve-
rum esse in sensu reali per idem Deum esse, &
hunc esse, sed negabunt tam essenziale esse Deo,
ut sit, quam ut unus sit.

Demonstratio petibilis ex hoc, quod
Deus sit summum bonum, indiget novo labore:
dicerent enim oppositi, dari summum bonum
triplex, summitatemque salvarent non per nega-
tionem paris, sed per negationem superioris;
Ordinarieque hæc Demonstratio probat, ne qui-
dem dari tres personas Divinas. Nihilominus

PROBATUR sic intentum. Si plures fo-
rent Dii, & forent plures, & non forent plures,
forent quidem ut supponitur, non forent au-
tem, quia non essent plures Omnipotentes; Et
tamen Deus debet esse omnipotens. Sequen-
tia probatur, quia vel posset producere unus illo-
rum aliquid, quamvis nollet alius eandem rem
producere, vel non posset? Si posset, ille alter no-
lens produci illud, esset victus & minor: Si au-
tem non posset producere, nec omnipotens es-
set, nec liber.

RESPONDEBIS 1. Quod illi Dii con-
sentirent inter se.

CONTRA. Quæro, An unus ex illis po-
test non consentire alteri, vel non? Si non po-
test non consentire, liber non est, adeoque nec
Deus est: Si autem unus potest non consentire
alteri, redit argumentum, pro quonam staret vi-
ctoria?

RESPONDEBIS 2. Quod illi Dii pote-
runt quidem non consentire; de facto tamen
consentirent, non ex coactione; Sed quia unus
judicaret rationabiliter alium velle, mererique
suum consensum; Pertinet autem ad dignitatem
Deitatis, velle semper quod rationabile est.

CONTRA 1. accipio, solum illud potest
non consentire, & resumo argumentum a quo-
nam staret victoria, in illo solo statu, in quo sup-
ponitur posse non consentire? 2. Quia quid-
quid est extra Deum, non necessario vult Deus;
Ergo potest illud velle & non velle rationabi-
liter, adeoque dicerent sibi adinvicem, Tute
C 3 mihi

R. P.
J. H. MŁOD
ZIANOWSKI
Tom. I. et Z.
D. VI
S

mili accommoda; & uterque nihil ageret.
3. Quia perfectior ille esset Deus, qui posset facere quod veller, & non dependere ab ullius consensu parisi: quia magis esset absolutus & independens.

RESPONDEBIS 3. Illos tres Deos Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum, naturis & personis distinctos, fore talis naturæ: Ut non possit intelligere, velle, facere aliquid unus; Quin intelligant, velint, faciant alii, ex sympathia, ut ita dicam, essentiali. Hinc non esset liberum uni velle aliquid, quin velit alter; Sed tantum liberum esse in nolendo, vel volendo objecta libera; Ita ut quod in præfenti facit identitas naturæ, hoc in illo casu faceret, ut nominavi sympathia essentialis. Addi posset; Cum omnes actiones internæ essent ab æterno in illis, & solo numero distinctæ, non potest unus alteri occultare secretum aliquid, eo quod, ut repetitum est, solo numero omnia in illis distinguantur; Et sicut cogitans occultare alteri suum secretum, non potest occultare sibi; Ita nec potest occultare alteri, quia & de illa occultatione, & de illo Objecto alia numero cogitatione cogitat.

CONTRA EST. Quia illi dii noscerent se distinctis numericè notitiis. Quarto: Noscerentne se posse oppositum velle, vel non? Si noscerent, redibit argumentum factum, pro quo staret victoria? Si non noscerent, ergo noscerent non esse liberos in ordine ad sibi contraveniendum; Ergo non noscerent se Deos esse: Quia non noscerent se Ens perfectissimum, maxime absolutum, sine pari; magis enim Ens est perfectum quod nullum habet parem: Nam summitas illius deiciet, & negationem superioris, & negationem parisi: nec illi tres dii essent optimum possibile: Imaginare enim esse deos, unum qui possit velle; Ita ut nullus sit illi comparandus in velle, alium qui habeat parem in volendo, nonne ille prior perfectior erit?

NE QUE VALET, si dicas: Non officere v. g. libertati Spiritus Sancti, quod non possit distinctum quid velle à Patre, non inquam valet: quia cum habeat eandem numero voluntatem, idem etiam velle numero habere debet, quod in præfenti non datur.

DISPU.